

Ревна баба Меца
и пакъ на Сърнеца
люто се закали.
Но за мигъ престана:
— Правъ е тукъ Сърнеца, —
каза баба Меца, —
правъ е, то се знае,
че Меца не хае,
дето е простачка,
глупава дивачка.
Виновенъ е тате,
дето ме не прати
книга да се уча,
добро да сполуча.
Тъй за срамъ Мецана
проста си остана:
да чете не знае,
поне като Зая,
нито пъкъ умѣ
хубаво да пѣе.
— „Зайо, ей сегичка

ставамъ ученичка.
Ще бѣгамъ далече
да се уча вече“.
Тъй реши Мецана —
ученичка стана,
стегна се и вече
отиде далече.
Бѣше си купила
моливи, мастила,
цѣла чанта книги,
но това не стига,
купи и боички
и за тѣхъ панички,
трижълникъ, четки,
линии, карнетки,
блокове, тетрадки,
кожи за подплатки...
Много време мина,
цѣли две години,
учи се Мецана
и грамотна стана.

Т. Харманджиевъ

СЛЕДЪ ЛЪТУВАНЕ

Напредъ другари, кракъ въвъ кракъ
да се завърнемъ въ кѣщи пакъ,
та есенъта да не ни свари
като тѣзъ скитници чергари.

Пригответи мравката храна,
прикѣжта много на страна
зимъсь да може пакъ отново
да си похапне на готово.

Стегни си дѣсната рѣка,
че трудъ я чака отсега,
тя сили сбра за деветима,
дано салъ работа да има.

Ти, майко, грижи не бери,
не сме ний само за игри,
не ще засрамя твойто имѣ,
пристигамъ, скоро посрещни ме!

— Дора Габел

